

Arrest

nr. 231 006 van 9 januari 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 17 juni 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 mei 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 november 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger te zijn van Ingoesj origine, geboren op (...) te Kokchetav, Kazachstan). Tot 1991 woonde u met uw gezin in Vladikavkaz, Noord-Ossetië, waarna u van 1991 tot aan uw vertrek uit de Russische Federatie op 14/08/2016 in een woonkazerne in Karabulak, Ingoesjetië verbleef. U behaalde een diploma hoger onderwijs en heeft in Vladikavkaz een tijdje in een drukkerij gewerkt. Uw ouders zijn beiden overleden en u bent nooit gehuwd, u woonde bij uw broers. U heeft een aangeboren afwijking van het aangezicht, schisis, die behandeld werd in uw kindertijd maar waar u nog steeds de gevolgen van draagt (spraakmoeilijkheden).

Uw broers zouden u sedert eind 2015, begin 2016 verzoeken u meer te bedekken dan u voorheen deed. Ze wilden dat u een hijab zou dragen, wat u steeds weigerde. Hun eis werd steeds dwingender, u werd

een keer geslagen tijdens een ruzie hierover. Naderhand vertelden uw broers u ook dat zij een huwelijkspartner voor u gevonden hadden aan wie zij u zouden uithuwelijken. Het betrof een oude, verlamde man, wiens kinderen niet langer voor zijn zorg wilden instaan. U wilde niet de vrouw worden van een zieke, bejaarde man en zag uzelf niet in staat om voor hem te zorgen. Uw verzet viel echter in dovemansoren. Door de ernstige ziekte van uw zus Z. (...), gevolgd door haar overlijden in juni 2016 en de daaropvolgende rouwperiode werd het organiseren van uw huwelijk naar de achtergrond verschoven. U ging intussen te rade bij uw oudere zus, zelf een weduwe. Jullie besloten samen dat u het land zou verlaten. Uw zus hielp u vervolgens om uw vertrek uit de Russische Federatie te regelen. Zij kon in uw naam een reispas bekomen en regelde ook een visum voor Estland. Ze maakte afspraken met een smokkelaar en gaf u nog 1000 euro mee.

Op 14/08/2016 verliet u Ingoesjetië. U reisde via onbekende landen naar België, waar u op 19/08/2016 aankwam. Op 22/08/2016 diende u een verzoek tot internationale bescherming in bij de Belgische instanties. Dit verzoek werd op 13/12/2016 afgesloten met een beslissing tot weigering van verblijf (bijlage 26quater). Zonder naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd, bood u zich 18 maanden later, op 25/06/2018, opnieuw aan bij de DVZ waarna uw asielaanvraag heropend werd.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw binnenlands paspoort en uw rijbewijs, een aanmelding bij het Centrum voor Volwassenenonderwijs, kassaticketjes, uw doorlaatbewijs voor Estland (Bijlage 10bis) en uw bijlage 26 quater, doktersbriefjes, enkele foto's, een uittreksel "Historiek procedure" van het Opvangcentrum van Mechelen en een brief van uw advocaat, gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen (DVZ vragenlijst 7 c, CG p.10-11, 12, 16), de vaststellingen tijdens het gehoor (CG p.2 e.v.), en de "Beoordeling Bijzondere Procedurele Noden" door de DVZ (dd. 07.08.2018) blijkt immers dat u ernstige spraakmoeilijkheden heeft, omwille van een (zwarte vorm van) schisis. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal; zo werd het gehoortempo verlaagd om u maximaal de kans te geven om uw woorden te articuleren, werd indien nodig gevraagd om uw antwoord te herhalen, en werd er gebruik gemaakt van de mogelijkheid om uw antwoord tijdens het gehoor op schriftelijke wijze te verduidelijken (vnl. eigennamen).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest bij terugkeer naar Ingoesjetië tegen uw zin te worden uitgehuwelijkt door uw broers, die u tevens met geweld trachten te verplichten een hijab te dragen. U vreest mogelijk eremoord door uw broers omdat u uw lot ontvluchtte. U slaagde er echter niet in aannemelijk te maken dat er in uw hoofde bij een eventuele terugkeer naar uw herkomstland sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Vooreerst legt u geen aannemelijke verklaringen af omtrent uw persoonlijk profiel, uw recente activiteiten en het profiel van uw familie. U schetst zichzelf als een vrouw die nooit de kans kreeg om te studeren of te werken, die volledig is overgeleverd aan de wil van haar zeer strenge mannelijke familieleden - net als uw vrouwelijke familieleden - en stelt dat u steeds binnenshuis moest blijven en dat u als ongehuwde vrouw bovendien nog minder rechten had dan andere vrouwen in uw familie (CG p.5).

Nochtans wijzen uw hogere technische studies (u studeerde tot de leeftijd van 23 jaar, DVZ verklaring rubriek 11) en uw vroegere werk in een drukkerij op de mogelijkheden en vrijheden die u als vrouw binnen uw gezin gekend heeft. Uit niets blijkt dat het studeren en werken u door uw eigen familie zou verhinderd zijn, integendeel : één van uw zussen ging mee om u in te schrijven aan een beroepstechnische hogeschool (CG p. 16). De beperkingen die u op dit vlak kende lijken dan ook louter ingegeven door een gebrek aan opportuniteiten en aangepaste mogelijkheden omwille van uw handicap, en niet omwille van de houding van uw familie.

Voorts moet worden opgemerkt dat uw verklaringen over uw beroepsactiviteiten sinds uw verhuis naar Ingoesjetië in 1992 tegenstrijdig zijn. Zo gaf u ten overstaan van de DVZ nog te kennen dat u in Ingoesjetië in een kleuterschool werkte (DVZ verklaring rubriek 12), terwijl u ten overstaan van het CGVS verklaarde dat u enkel in 1985 en 1986 heeft gewerkt in Ossetië. U geeft voorts stellig aan nadien niet meer gewerkt te hebben, dat u eens in Ingoesjetië enkel voor de kinderen van uw zus zorgde wanneer zij ging werken en u niet werkte (CG p.15-16), dit geheel in strijd met uw expliciete verklaring ten overstaan van de DVZ dat u in Ingoesjetië in een kleuterschool werkte.

Bovendien legt u nog meer ongeloofwaardige verklaringen af over uw economische zelfstandigheid, meer bepaald wanneer u gevraagd werd naar het bezitten van reispaspoorten. Gevraagd naar een

internationaal paspoort verklaarde u aanvankelijk slechts : “voor de reis naar hier werd er wel een voor mij geregeld” (CG p.2), om vervolgens te moeten toegeven dat u voordien nog een reispaspoort had gehad, meer bepaald zou uw zus K. (...) eind jaren '90 een reispas hebben geregeld voor u zodat jullie samen handel konden drijven, maar zou u dit paspoort uiteindelijk nooit gebruikt hebben om te reizen (CG p.2-3). Uw verklaringen over uw paspoorten zijn echter geheel in strijd met de gegevens in uw binnenlandse paspoort. Immers, aan de hand van de stempels in uw binnenlands paspoort kan worden vastgesteld dat u niet enkel recent een reispas heeft verkregen, maar dat u ook de vijf jaren voorafgaand aan uw meest recente reis pas over een internationaal paspoort beschikte: er werd u immers in 2009 nog een reis pas uitgereikt (zie binnenlands paspoort, p.19), waarover u in uw verklaringen met geen woord rept. Integendeel, u ontkende formeel dat u na de jaren '90 nog een ander reis paspoort zou gehad hebben (CG p.3). Uw bewering lang geleden ooit een reis pas had bekommen om handel te drijven ‘maar deze nooit gebruikt zou hebben’, is dan ook niet aannemelijk gezien uw bedrieglijke verklaringen over het tijdstip waarop u dit document zou verkregen hebben en uw onvermogen deze bewering te staven. Immers, u legt van uw vervallen paspoort(en) origineel noch kopie voor, uw recentste paspoort waarmee u naar België reisde legt u overigens evenmin voor.

Het staat hoe dan ook vast dat u van minstens 2009 tot en met uw vertrek in 2016 onafgebroken in het bezit was van een reis paspoort. Gezien het geheel van uw verklaringen rijzen er ernstige vermoedens dat u deze gebruikte om internationale handel te drijven, wat een grote mate van persoonlijke vrijheid en economische onafhankelijkheid impliceert die in strijd is met het profiel dat u zichzelf toedicht. U slaagt er niet in aannemelijke verklaringen af te leggen over uw persoonlijke activiteiten (of het gebrek daaraan) de laatste jaren voor uw vertrek.

Dat u zelf al aangeeft dat het de bedoeling was handel te drijven samen met uw zus (zelfs indien dit niet in de praktijk zou zijn gezet) (CG p. 2-3) wijst de loutere mogelijkheid die u hiertoe had, en de concrete stappen die reeds in die zin werden ondernomen (met name het aanvragen en het afhalen van een reis paspoort) op zich al op de vrijheid, zelfstandigheid en zin voor initiatief van uzelf en uw zus, die niet strookt met uw bewering dat u altijd maar “binnenshuis zat” (CG p.10) en “nooit kon of mocht gaan werken” en aldus uw broers “tot last” was (CG p.15-16), laat staan van het “streng” profiel van (de mannelijke leden van) uw familie (CG p.9). Het feit dat uw broers kennelijk geen probleem maakten van de plannen van uzelf en uw zus om samen internationale handel te drijven en hiervoor naar het buitenland te reizen, dit bovendien ondanks uw beperkte hoofddoek (CG p.9) en uw ongehuwde status (CG p.5), wijst dan ook eerder op het liberale karakter van uw familie en op een zekere mate van vrijheid en mobiliteit die u genoot. U legde ter staving van uw verzoek uw rijbewijs voor, u uitgereikt in maart 2010. Dat u de moeite nam om een rijbewijs te bekommen wijst eens te meer op een grote mate van zelfstandigheid en mobiliteit, die niet in lijn is met uw bewering dat u steeds maar thuis zat en niet werkte. U kan dan ook niet aannemelijk maken dat u laatste jaren voor uw vertrek uit uw land van herkomst werkelijk aan huis gebonden was en reisde noch werkte.

Ook het feit dat uw oudste zus, al jarenlang weduwe, zelfstandig en alleen woont zonder inwonende mannelijke voogd, getuigt van een liberale ingesteldheid van uw familie. Uit uw verklaringen blijkt dat zij na de dood van haar man aanvankelijk bij jullie kwam inwonen, waarbij u voor haar kinderen zorgde terwijl zij uit werken ging (CG p.16). Toen ze een voldoende stabiel inkomen had ging zij vervolgens opnieuw alleen wonen en trok ze uit het ouderlijke huis (CG p.16, 13, 4-5). Zij woont actueel nog steeds in haar eigen appartement, zonder enige inwonende mannelijke voogd (CG p.4-5, 13). Dergelijke gang van zaken, waarbij uw zus uit werken mocht gaan en vervolgens opnieuw alleen kon en mocht gaan wonen, getuigt wederom van de grote vrijheid die zij als vrouw in uw familie kende. Uw uitleg hiervoor, ‘dat zij met kleine kinderen achterbleef en men haar dan met rust laat’ (CG p.13), waarbij u verwijst op het feit dat zij het hoederecht over haar minderjarige kinderen behield en alleen woonde (CG p.13, 16) getuigt de facto eerder op de liberale omgang van uw familie met vrouwen, gezien volgens de strikte interpretatie van het gewoonterecht in de Noordelijke Kaukasus (de zogenaamde Adat) kinderen bij echtscheiding of overlijden van de vader in regel door en bij de familie van de vader moeten worden opgevoed, al dan niet in aanwezigheid van hun moeder (zie COI toegevoegd aan het administratieve dossier). Dat uw zus alleen kon gaan wonen en bovendien het hoederecht over haar kinderen kon behouden, is dan ook een afwijking van de strikte interpretatie van de heersende culturele traditie in de Noordelijke Kaukasus in het algemeen en Ingoesjetië in het bijzonder. Dat uw vader en broers hier kennelijk geen ernstige problemen mee hadden, wijst dan ook wederom eerder op de liberale houding van uw mannelijke familieleden. Uw bewering dat u uit een “streng” familie komt en u als ongehuwde vrouw ernstig beknot werd in uw vrijheid en ambities door uw familie (CG p.9-10), strookt niet met het samenstel van voorgaande vaststellingen en is om die reden ongeloofwaardig.

Voorts kan geen geloof gehecht worden aan de concrete feiten die u zouden hebben aangezet om uw land van herkomst te verlaten.

Er moet opgemerkt worden dat de aard van uw relaas op zich reeds weinig plausibel overkomt. Dat u pas vanaf eind 2015 ernstige problemen kende met één van uw broers, en uw broers u in 2016 plots

alsnog wilden uithuwelijken (CG p.10), toen u al 53 jaar oud was, is op zich reeds weinig aannemelijk. Uw uitleg voor deze late ommezwaai in de eisen en houding van uw broers kan niet overtuigen. Gevraagd welke baat uw broers zouden hebben om u op uw gevorderde leeftijd alsnog uit te huwen, geeft u aan dat het een soort schande was dat ze nog een oude maagd thuis hadden, en dat u hen ten laste was omdat u niet werkte, iets waarover jullie vaak ruzie zouden gehad hebben, zij zouden u verweten hebben dat u niet werkt (CG p.16). Dat uw broers u zouden verwijten dat u niet werkt lijkt echter in tegenstrijd met uw verzuchting dat u niet mócht gaan werken, bovendien werd reeds vastgesteld dat uw verklaringen over uw (gebrek aan) professionele activiteiten ongeloofwaardig zijn (zie supra). Uw uitleg dat men u wilde uithuwelijken 'omdat u uw broers ten laste was', kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd. Dat u in 2016 op 53 jarige leeftijd al meer dan 30 jaar de gemiddelde huwelijksleeftijd voorbij was (de gemiddelde huwelijksleeftijd voor vrouwen bedraagt 19-20 jaar in de Noordelijke Kaukasus, zie EASO COI Women, Marriage, Divorce and Child Custody, p.24, toegevoegd aan het administratieve dossier) relateert ook uw bewering dat uw broers u plots alsnog wilden verplichten tot een huwelijk. Bovendien zou in januari of februari 2016 reeds beslist zijn om u uit te huwen, maar was u tot aan uw vertrek in augustus 2016, om en bij de 8 maanden na het besluit u uit te huwen, nog steeds níét getrouwd. Uw uitleg, dat uw zus in de lente ziek werd en einde lente, begin zomer in het ziekenhuis belandde (CG p.14), kan onvoldoende verklaren waarom u niet werd uitgehuwelijkt voordat zij ziek werd of nadat ze overleed. Immers, uw zus zou in juni overleden zijn, u zou het land pas midden augustus verlaten hebben, ook in deze periode werd u kennelijk niet uitgehuwelijkt. Dat men u op uw 53ste of 54ste nog ten allen prijze zou willen verplichten tot een huwelijk is op zich dan ook weinig aannemelijk.

Er dient nog aan herinnert dat de vermeende conservatieve houding van uw familie eveneens ongeloofwaardig is gebleken (zie supra). Uw bewering dat u zich - net als uw moeder overigens - steeds als moslima kleedde en een (beperkte) hoofddoek droeg (CG p.9-10) maar vanaf eind 2015 plots toch meer en meer door uw broer I. (...) ertoe aangespoord werd om plots de hijab te gaan dragen (CG p.9) (een hoofddoek die behalve het hoofd ook de hals bedekt, zie info toegevoegd), komt dan ook eveneens weinig waarschijnlijk over.

Voorts zijn ook uw verklaringen over de start van uw problemen en de organisatie van uw vertrek tegenstrijdig met de gegevens in uw binnenlands paspoort. Zo blijkt uit de stempels in uw binnenlands paspoort en uit uw visumaanvraag (zie administratief dossier) dat uw meest recente reispaspoort u al in 2014 werd uitgereikt, en níét pas in 2016. Nochtans verklaarde u meermaals dat uw zus een reispas had bekomen in uw naam nadat uw problemen met uw broers, die begonnen waren eind 2015, vanaf 2016 ernstige vormen zouden hebben aangenomen (CG p.8-10). Er moet benadrukt worden dat u zelf herhaaldelijk een oorzakelijk verband legde tussen de problemen met uw broers, die u stevast in eind 2015-2016 situeert (DVZ vragenlijst 3.5, CG p.4, 8, 9,10), en het bekomen van een reispas op uw naam door uw zus (CG p.2, 3, 4, 14-15). De grote discrepantie tussen het moment waarop u werkelijk uw meest recente reispas verkreeg, namelijk op 16/05/2014, en de start van uw vermeende problemen vanaf eind 2015, is dan ook nefast voor de geloofwaardigheid van deze vermeende problemen.

Tot slot blijkt dat u ook tegenstrijdige verklaringen aflegt met betrekking tot de concrete problemen die tot uw vertrek uit uw land van herkomst zouden hebben geleid. Immers, ten overstaan van de DVZ stelde u nog nadrukkelijk dat u door uw broers werd opgesloten en het huis niet mocht verlaten (DVZ vragenlijst 3.5), een versie die in strijd is met het geheel van uw verklaringen ten overstaan van het CGVS en de informatie uit het administratief dossier, waaruit blijkt dat u níét opgesloten zat maar wel uw huis nog verliet om uw zieke zus te bezoeken in het ziekenhuis (CG p.15), waar u 'bijna bleef slapen'. Uw bewering dat u 'niet buiten kwam, omdat u geen hijab wilde dragen' (CG p.15), kan bijgevolg evenmin geloofwaardig geacht worden. Bovendien blijkt dat u gereisd heeft met een Ests visum, waarvoor u vingerafdrukken moest geven (CG p.4, info administratief dossier, DVZ verklaring rubriek 24), iets wat u ten overstaan van de DVZ nog ontkende (DVZ verklaring rubriek 22, 24) en zelfs ten overstaan van het CGVS nog trachtte te ontkennen (CG p.3). Naar eigen zeggen zou u hiervoor naar Nalchik zijn gereisd (CG p.4). Hier kan echter geen geloof aan worden gehecht: uit de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt duidelijk dat de aanvraag van een Schengenvisum bij de Estse autoriteiten in persoon dient te worden ingediend, waarbij 10 vingerafdrukken moeten worden gegeven. Het indienen van dergelijke visumaanvraag kan enkel gebeuren op de Estse consulaire posten, gevestigd in Moskou, Sint-Petersburg of Pskov, of de Litouwse vertegenwoordiging van Estland in Kaliningrad. Hieruit moet worden afgeleid dat u niet slechts naar Nalchik zou zijn gereisd, maar wel een meerdaagse reis moet hebben ondernomen tot ver buiten de Ingoesjeetse republiek voor het indienen van uw visumaanvraag en bijhorende vingerafdrukken. Dat u hierover bedrieglijke verklaringen aflegt is wederom tekenend. Immers, dat u uw legaal vertrek uit uw land van herkomst zou hebben geregeld in het grootste geheim (CG p.15), zonder dat de broer(s) bij wie u inwoonde die zouden gemerkt hebben en bovendien op een moment dat u thuis "opgesloten" zat (DVZ vragenlijst 3.5, CG p.15), is dan ook volstrekt ongeloofwaardig.

Er dient te worden opgemerkt dat u meermaals aangaf uw land te hebben verlaten rond 14/08/2016 (DVZ verklaring rubriek 10, 37, CG p.5), waarna u met uw reispaspoort naar België reisde en hier op 22/08/2016 een verzoek tot internationale bescherming indiende. Echter, deze verklaringen stroken niet met de informatie waarover het CGVS beschikt in verband met uw Ests visum. Zo blijkt uit deze documenten dat u een visum heeft verkregen met een geldigheid van 19/07/2016 tot 13/08/2016. Het is dan ook niet aannemelijk dat u pas uw land van herkomst zou verlaten hebben na het vervallen van uw Ests visum. U schept ook geen duidelijkheid over de plaats en omstandigheden waarin u geleefd heeft tussen de betekening van de bijlage 26quater (weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten) op 13.12.2016 en uw nieuwe aanbieding bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 25/06/2018. U verklaarde gedurende deze 18 maanden te hebben verbleven op verschillende adressen die geregeld werden door een Ingoesjetische familie die u toevallig, via via, leerde kennen (CG p.5-6). U zou deze familie niet gekend hebben voordat u bij hen onderdak vond en jullie zouden ook geen gemeenschappelijke kennissen hebben gehad (CG p.6). Het is op zich al hoogst opmerkelijk dat een gezin zich zonder noemenswaardige tegenprestatie bereid verklaard om een totaal onbekende gedurende maar liefst 18 maanden te onderhouden en onderdak te verlenen. Uw verklaringen over uw relatie tot deze familie zijn ook weinig aannemelijk: ondanks het feit dat u anderhalf jaar van deze familie afhankelijk zou zijn geweest weet u niet van waar in Ingoesjetië zij afkomstig waren, en heeft u daar nooit naar gevraagd. Dergelijke desinteresse voor de achtergrond van uw broodheer is hoogst opmerkelijk. Het risico bestond immers dat uw gastgezin uw verblijf zou verraden aan uw familie in Ingoesjetië, een vrees die u beaamt (CG p.6). Dat u in deze context geen enkele navraag deed over de herkomst van de Ingoesjetische familie die u opving, is weinig aannemelijk, te meer gezien u zelf nog opwierp zich niet binnen de Russische Federatie te kunnen hervestigen 'omdat er veel Ingoesjen zijn in Rusland en geeneen die zal onderdak bieden met de kennis van onze tradities en gewoontes' (CG p.14). Er rijst dan ook het vermoeden dat u informatie over uw werkelijke levensomstandigheden na de betekening van de Dublinbeslissing (26quater) achterhoudt, zoals het mogelijke bestaan van een sterk sociaal – familiaal – netwerk in België, een tijdelijk vertrek uit België of zelfs een mogelijke terugkeer naar uw land van herkomst.

Ter staving van uw verblijf in België na het ontvangen van de Dublinbeslissing (26quater) legt u enkele foto's voor van uzelf in België, klaarblijkelijk bewust geënceneerd ten behoeve van uw verzoek tot internationale bescherming. Aangezien weliswaar de locatie van sommige foto's duidelijk is, is het tijdstip waarop deze foto's genomen zijn dat allerm minst, waardoor zij hoegenaamd geen enkele bewijswaarde hebben ter staving van uw verblijf in België in een bepaalde periode, laat staan dat hieruit de precieze omstandigheden van uw verblijf hier kunnen blijken. U legde ook enkele kassatickets voor van diverse kleine aankopen in diverse winkels, waaruit echter op geen enkele wijze kan blijken dat u daadwerkelijk deze aankopen zou verricht hebben, ook deze elementen hebben bijgevolg geen enkele bewijskracht. De doktersbriefjes die u voorlegt en de persoonlijke aanbieding op het Centrum voor Volwassenonderwijs kunnen staven dat u zich op de vermelde data in België bevond, anderzijds bieden deze stukken wederom geen enkele informatie over de omstandigheden waarin u in België verbleef, noch over de duurzaamheid van uw verblijf. Een uittreksel "Historiek procedure" van het Opvangcentrum van Mechelen, dateert van voor de betekening van de 26 quater, en ook een brief van uw advocaat, gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken levert geen bijkomende relevante informatie.

Het CGVS merkt nog op dat u uw herkomst uit Ingoesjetië evenmin weet te staven. Uw binnenlands paspoort, hét identiteitsdocument bij uitstek in de Russische Federatie, draagt geen enkel spoor van uw verblijf in Ingoesjetië tussen 1991 en 2016. Integendeel, uw binnenlands paspoort toont enkel een woonstregistratie in de regio Vladikavkaz, Noord-Ossetië. U legt bovendien geen enkel ander document voor ter staving van de 25 onafgebroken jaren dat u in Ingoesjetië gewoond zou hebben. Hiernaar gevraagd komt u niet verder dan stellen : "Neen. We hebben er de hele tijd gewoond als vluchtelingen. We hadden er geen documenten, niets" (CG p. 8), een verklaring die gezien het bijzondere belang van een woonstregistratie in de Noordelijke Kaukasus niet afdoende is.

Door geen aannemelijke verklaringen af te leggen over de plaats en omstandigheden van uw recente verblijfplaatsen (uw verblijf in Ingoesjetië, uw aanwezigheid in Moskou voor het indienen van uw visumaanvraag en leveren van vingerafdrukken, uw levensomstandigheden na de betekening van de 26quater) maakt u niet aannemelijk op vlucht te zijn voor uw familie. Er rijzen immers ernstige vermoedens dat u over een welwillend familiaal / sociaal netwerk beschikt binnen en buiten uw land van herkomst.

Gezien bovenstaande blijkt dat u bedrieglijke verklaringen aflegt over uw persoonlijk profiel en recente (beroeps-) activiteiten, u geen aannemelijke verklaringen weet af te leggen over de attitude van uw familie en u geen coherente, geloofwaardige verklaringen aflegt over de beperkingen die u door hen zouden zijn opgelegd noch over de concrete feiten die u zouden hebben aangezet om uw land van herkomst te verlaten. Op basis van uw verklaringen kan niet worden geconcludeerd dat u bij terugkeer

naar de Russische Federatie sprake zal zijn van de schending van een fundamenteel recht, een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in uw hoofde. Bijgevolg volstaan deze motieven niet voor de toekenning van internationale bescherming.

Het CGVS kan aannemen dat u zowel in uw land van herkomst als daarbuiten moeilijkheden kent of gekend heeft omwille van uw handicap (spraakmoeilijkheden) en dat uw potentieel miskend werd door vooroordelen omtrent uw beperking. Echter, u legt geen geloofwaardige verklaringen af over hoe uw leven er de laatste jaren voor uw vertrek uitzag. U haalt geen geloofwaardige, concrete feiten aan die zouden geleid hebben tot uw vertrek uit uw land van herkomst en u schept geen duidelijkheid over uw regio van gewoonlijk verblijf binnen de Russische Federatie.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw binnenlands Russisch paspoort en rijbewijs bevatten uitsluitend identiteitsgegevens, die hier echter niet betwist worden. Geen van deze documenten bevestigt dat u voorafgaand aan uw vertrek permanent in Ingoesjetië woonachtig was.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen de Ingoesjetische autoriteiten en de rebellen, die zich verenigden binnen het Emiraat van de Kaukasus, actueel grotendeels is uitgedoofd. Het beperkt aantal overblijvende strijders lieerde zich aan IS, dat zich zo ter plaatse tracht te ontwikkelen. Slechts een zeer beperkt aantal gewelddadige incidenten zou sinds september 2015 eventueel aan gewapende groepen kunnen worden toegeschreven. De autoriteiten in Ingoesjetië trachten uitingen van gewapend verzet te voorkomen door middel van gerichte zoekacties en arrestaties, waarbij het soms tot een gewapend treffen komt met de verdachten. De meeste acties zijn gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, terwijl uit wat voorafgaat genoegzaam blijkt dat u géén concrete elementen hebt doen gelden die er op wijzen dat u in dit verband zou worden geviséerd in Ingoesjetië. Op grond van wat voorafgaat, kan dan ook worden besloten dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Er valt immers slechts een beperkt aantal slachtoffers die als burgers zouden kunnen worden gekwalificeerd door willekeurig geweld, doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, duidelijk gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt ter zake over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er géén zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat er in Ingoesjetië actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat het leven of persoon van de daar aanwezige burgerbevolking ernstig worden bedreigd als gevolg van een gewapend conflict. Thans bestaat er voor burgers in Ingoesjetië bijgevolg géén reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, onder c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekster beroept zich in een eerste middel op de:

"Schending van artikel 1A van het Verdrag van Genève en Schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet;

Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering junto schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Schending artikel 3 EVRM juncto schending artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet".

Verzoekster verwijst naar de vluchtelingendefinitie in artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag van Genève van 1951 en past de elementen uit deze definitie toe op haar problemen en situatie.

Vervolgens herhaalt zij de aangevoerde vrees als volgt:

"Verzoeker werd gedwongen door haar broers om hijab te dragen. Verzoeker werd zelf voor het niet dragen van hijab geslagen door haar broer.

Dit was het begin van haar miserie.

Verzoeker werd later gedwongen om in het huwelijk te treden met een oude en verlamde man.

Verzoeker moest als een slavin leven.

Verzoeker is alleenstaande vrouw en bij een eventuele terugkeer loopt ze het risico om onderworpen te worden aan de vervolgingen of aan een onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM.

Verzoeker mag niet op haar familieleden rekenen.

Verzoeker is eveneens getraumatiseerd door het feit dat ze andersvalide is en door wat ze meegemaakt hebben in het land van herkomst.

Verzoeker kan de bescherming van het land van herkomst niet inroepen omdat haar broers haar overal in Rusland kunnen vinden.

In Europa is verzoeker veilig en ze is van oordeel dat haar broer haar geen schade kunnen berokkenen."

2.2. Verzoekster beroept zich in een tweede middel op de:

"Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering juncto schending van het zorgvuldigheidsbeginsel".

Zij betoogt:

"Verweerster heeft nagelaten om rekening te houden met het feit dat verzoeker anders valide en getraumatiseerd is.

Verweerster gaat vanuit dat een spraakmoeilijkheden het enige punt is in dit dossier. Verweerster heeft het over het hoofd gezien hoe verzoeker door haar handicap getraumatiseerd is.

Het feit dat ze nog steeds een alleenstaande vrouw is, is een zware klap voor verzoeker. Mocht ze niet andersvalide zijn, zal ze al gelukkig getrouwd zijn.

Zal ze niet gedwongen worden om met een plant (in de volkstaal – een oude en verlamde man die met een jonge dame wil trouwen) te trouwen.

Verweerster schrijft een paragraaf over hoe ze het gehoor tempo verlaagd heeft en hoe ze verzoeker de kans gegeven om antwoord te herhalen. Door naar deze 2 punten te verwijzen denkt verweerster dat ze de rechten van verzoeker gerespecteerd zijn.

Verweerster heeft nagelaten om na te gaan hoe verzoeker geraakt is door haar beperkingen en wat de invloed van deze handicap is op haar handelingen.

(...)

IS enorm getraumatiseerd en ze meent dat verweerster nagelaten heeft om het voordeel van twijfel te verlenen aan verzoeker.

Verweerster stelt dat verzoeker feiten anders voorstelt omdat ze toch de kans kreeg om hogere technische studies (u studeerde tot de leeftijd van 23 jaar, DVZ verklaring rubriek 11) te volgen en haar vroeger werk in een drukkerij is een bewijs dat haar vrijheid niet beperkt was zoals ze dat voorstelde.

Verzoeker meent dat Rusland, in tegenstelling tot wat verweerster beweert – wij zijn goed op de hoogte van de situatie in uw land, u moet vandaag uw persoonlijke problemen moet uitleggen, een onbekend land is voor de dossier behandelaar.

Verzoeker verklaart zich nader:

Verzoeker is in 1962 geboren.

Ze studeerde tot de leeftijd van 23 jaar.

Dus 1985.

In 1985 was Sovjet Unie.

De rechten en plichten van vrouwen tijdens de Sovjet Unie was anders dan de rechten en plichten van vrouw na de val van Sovjet Unie.

Tsjetsjeen waren toen geen praktiserende moslim. De meeste waren zelfs niet in staat om te bieden.

De enige wat ze kenden was de 'kalema' – there is no god but Allah and Mohammad is his messenger.

Laat staan het dragen van Hijat of gedwongen huwelijken.

Dergelijke dingen moet tot de parate kennis van een dossier behandelaar behoren.

Jammer genoeg is het soms niet het geval bij het CGVS.

Verzoeker is z'n pechvogel dat haar dossier juist door z'n persoon behandeld is.

Verweerster stelt verder dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen afgelegd heeft over haar werk.

Bij de DVZ zou ze gezegd hebben dat ze in Ingoesjetje in een kleuterschool gewerkt hebben. Bij het CGVS verklaarde ze dat ze enkel in 1985 en 1986 heeft gewerkt in Oasetje.

Verzoeker begon haar werk direct nadat ze afgestudeerd was. Dit is ook logisch dat een persoon in dienst treedt nadat ze afgestudeerd is.

Het is logisch dat ze in vrede tijd gewerkt heeft in de plaats waar ze woonde.

Het is niet logisch dat ze na 1992 in een andere plaats werkte.

Verzoeker meent dat haar verklaringen bij de DVZ voor haar niet voorgelezen waren. Het is niet zeker of de tolk bij de DVZ verzoeker goed verstaan heeft.

Bij het CGVS werd haar verklaringen dubbel gecontroleerd omdat de raadsman van verzoeker ook de Russische taal machtig is.

Idem Dito wat betreft de verklaringen van verzoeker bij de DVZ over haar opsluiting.

Het gehoor bij het CGVS is begonnen met de vragen over de identiteit van verzoeker.

Het is daarom niet correct dan deze verklaringen van de DVZ ,vooral in z'n geval waar spraakmoeilijkheden aanwezig is, tegen een asielzoeker te gebruiken.

Wat betreft het paspoort in 2009: verzoeker herinnert zich niet dat hij in 2009 een paspoort bekomen heeft.

Verzoeker heeft geen belang om over het bekomen van een paspoort in 2009 te zwijgen.

Verweerster stelt dat verzoeker dit paspoort had om tussen 2009 en 2016 internationaal handel te drijven.

Verzoeker meent dat vandaag de dag gezonde mannen niet in staat zijn om internationale handel te drijven, laat staan een andersvalide vrouw met wie bijna onmogelijk is te communiceren, internationale handel te drijven.

Verweerster stopt niet met haar onredelijkheid en ze gaat zo ver dat ze zelfs het volgende stelt: met name het aanvragen en het afhalen van een reispaspoort op zich al op de vrijheid en zelfstandigheid verwijst.

Verweerster probeert zo de strenge profiel van verzoekers broer in twijfel te trekken. Verzoeker meent dat haar broers niet zo streng waren. Ze werden de laatste jaren zeer streng en fundamentalistisch.

Het rijbewijs is ook behaald in 2010 en toen waren de broers van verzoeker normale moslims.

Verweerster verwijst naar de oudste zus van verzoeker die al jarenlang weduwe was en ze stelt dat het feit dat ze allen woont een bewijs is dat verzoeker tot een liberale familie behoort.

Verzoeker wenst nogmaals te verwijzen naar het feit dat haar broer de laatste jaren gehersenspoeld waren.

Verzoeker wenst te verwijzen naar de situatie in België waar zeer liberale en normale jonge moslims in Brussel, jongeren die zelfs naar discotheek gingen, naar een monster veranderd zijn. In die zin dat ze zelfs zelfmoord aanslagen gingen plegen in de luchthaven.

Stel dat de zus van een van die daders asiel aanvraagt voor de aanslag in de luchthaven van Brussel en ze stelt dat ze het slachtoffer is geworden van gedwongen huwelijk. Het CGVS onderzoekt het dossier en ze bekijkt de video opname waaruit deze broers naar discotheek gaan.

Zou men ook de asielaanvraag van deze zus afwijzen?

Natuurlijk nee,

Wij moeten een beetje verder denken dan onze neus.

Wat nog belangrijker is in dit dossier is het volgende:

De zus van verzoeker die alleen ging wonen is geen super jonge dame. Deze zus heeft een zoon en een dochter.

De zoon is 38 jaar oud en de dochter is geboren in 1983.

Het is niet anders dan logisch dat de zus van verzoeker geen toestemming van haar broers die recent radicaal geworden zijn nodig heeft.

De zus is ten tijde Sovjet Unie weduwe geworden EN het feit dat ze de hoederecht over haar kinderen gekregen heeft is iets zeer normaals.

Toen bestond radicale islam niet in Rusland.

Verweerster stelt zelf ' dat uw zus alleen kon wonen en bovendien de hoederecht over haar kinderen kon behouden is in strijd met de strikte interpretatie van de heersende culturele traditie in de Noordelijke Kaukasus.

Verzoeker meent dat verweerster zelf een antwoord geeft op haar bezwaren door het woord heersende culturele traditie te gebruiken.

Deze culturele traditie is vandaag kleur gekregen. Op het moment van de dood van de schoonbroer van verzoeker was dit niet de heersende culturele traditie.

Verzoeker wenst te verwijzen naar pagina 8 en 9 van het gehoorverslag waarin duidelijk staat dat haar broers na 2015 en 2016 radicaal geworden zijn.

Verweerster heeft nagelaten om met deze verklaringen rekening te houden.

Verweerster stelt dat de aanvraag voor een Schengenvizum bij de Estse autoriteiten in persoon dient te worden ingediend en dit allen in Moskou en Sint – Pietersburg of Pskov of in Kaliningrad.

Verweerster gelooft niet dat verzoeker in Nalchik deze aanvraag ingediend heeft maar wel in een van deze steden.

Verzoeker wenst te verwijzen naar de hieronder staande rapporten waaruit duidelijk blijkt dat het indienen van een visumaanvraag in Nalchik mogelijk is.

(...)

Wat betreft 14 augustus 2016: verzoeker heeft zich vergist mbt deze datum.

Wat betreft het verblijf van verzoeker bij een familie in België: Verzoeker meent dat haar broers haar geen schade kunnen berokken in België.

Verzoeker kon zich niet in Rusland vestigen in een ander deel omdat daar mensen van haar gemeenschap sterk aanwezig zijn en ook omdat ze een alleenstaande vrouw met beperking is.

Verzoeker meent dat de situatie in Rusland en in België niet vergelijkbaar is. Laat ons aannemen dat deze familie in België verzoeker verradt aan haar familie. Wat kan verzoekers familie in Rusland doen tegen verzoeker die in België verblijft?

Niets.

Deze familie in België zal ook hun leven niet in gevaar brengen door iemand te verklappen die het risico loopt om vervolgd te worden.

Deze familie in België is ooit ook een vluchteling geweest en ze weten zeer goed wat de gevolgen zijn van een dergelijke handeling.

Wat betreft het verblijf van verzoeker in België tijdens de Dublin procedure wenst ze te verwijzen naar de objectieve voorgelegde stukken.

Het feit dat de DVZ haar dossier overgemaakt heeft aan het CGVS is een bewijs dat haar verblijf in België aannemelijk beschouwd wordt door de DVZ.

Verweerster heeft dit dossier niet op een objectieve wijze onderzocht. Uit de motivering blijkt duidelijk dat hoe subjectief deze beslissing genomen is.

Verweerster is tijdens haar verblijf en na het bevel om het grond gebied te verlaten meerdere keren naar mijn kantoor gekomen.

Verweerster trekt verder het verblijf van verzoeker in Ingoesjetï in twijfel.

Verweerster heeft nagelaten om aan de hand van kennisvragen na te gaan of verweerster effectief in Ingoesjetï gewoond heeft.

Verweerster herkent de moeilijkheden van verzoeker omwille van haar handicap maar ze stelt dat ze geen zicht heeft hoe het leven van verzoeker de laatste jaren eruit zag.

Verzoeker meent dat gezin haar handicap en haar problemen met haar broers haar leven van kwaad naar erger gegaan is.

Hoe kan het leven een gehandicapte vrouw eruit zien?

Natuurlijk rampzalig.

Verweerster stelt langs ene kant dat ze geen geloof hecht aan het verblijf van verzoeker in Ingoesjetï en langs andere kant stelt ze bij de beoordeling van de sub beschermingsstatus dat in Ingoesjetï geen sprake is van willekeurig geweld.

Verzoeker kan dit niet meer volgen.

Verzoeker wenst verder te verwijzen naar de volgende rapporten en ze meent dat deze rapporten volledig van toepassing zijn aan haar situatie:

Wat betreft de verkrachting verwijst verzoekster naar het hieronder staande rapporten:

(...)"

2.3. Verzoekster beroept zich in een derde middel op de:

"Schending van artikel 3 EVRM juncto schending van artikel 48/4, §2, b en c van de vreemdelingenwet".

Zij betoogt:

"Verweerster heeft nagelaten om te motiveren waarom verzoekers niet in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, b ww.

Hierbij wenst verzoeker eveneens te verwijzen naar § 39 van Elgafaji arrest over de 'sliding scale':

"Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming".

Verzoeker heeft deze persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk gemaakt door de bovenvermelde redenen. Ze is van oordeel dat ze in ondergeschikte orde in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire bescherming."

2.4. Verzoekster vraagt gelet op het voorgaande om aan haar de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen of om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.5. Verzoekster voegt ter staving van haar betoog voor het overige geen stukken of documenten bij het verzoekschrift.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is niet aan de orde.

3.2. Dat er in de bestreden beslissing niet gemotiveerd zou worden waarom de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan verzoekster niet wordt toegekend, mist voorts feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

3.3. Waar verzoekster stelt dat minstens *“de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”* geschonden is, ziet de Raad voorts niet in op welke wijze de bestreden beslissing het haar onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoekster blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van *“de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”* kan dan ook niet worden aangenomen.

3.4. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.5. In dit kader wordt in de bestreden beslissing vooreerst met recht gemotiveerd:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen (DVZ vragenlijst 7 c, CG p.10-11, 12, 16), de vaststellingen tijdens het gehoor (CG p.2 e.v.), en de “Beoordeling Bijzondere Procedurele Noden” door de DVZ (dd. 07.08.2018) blijkt immers dat u ernstige spraakmoeilijkheden heeft, omwille van een (zware vorm van) schisis. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal; zo werd het gehoor tempo verlaagd om u maximaal de kans te geven om uw woorden te articuleren, werd indien nodig gevraagd om uw antwoord te herhalen, en werd er gebruik gemaakt van de mogelijkheid om uw antwoord tijdens het gehoor op schriftelijke wijze te verduidelijken (vnl. eigennamen).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoekster slaagt er niet in om afbreuk te doen aan voormelde motieven. Dat met haar spraakgebrek en haar verstaanbaarheid op zich op passende en afdoende wijze rekening werd gehouden, wordt door verzoekster niet weerlegd of betwist. Wel tracht verzoekster, dit echter ten onrechte, te laten uitschijnen dat zij door haar handicap dermate getraumatiseerd zou zijn dat van haar in het kader van onderhavige procedure geen volwaardige verklaringen mochten worden verwacht. Dit vindt immers geen steun in het administratief dossier. Vooreerst brengt verzoekster ter staving van dit gegeven geen medisch attest bij. Nochtans kan worden aangenomen dat verzoeksters, zo haar trauma werkelijk dermate uitgesproken zou zijn dat dit haar verhinderde om haar asielmotieven op een gedegen wijze uiteen te zetten, dit zou moeten kunnen staven aan de hand van dergelijk attest. Dat zij dit tot op heden niet doet, klemt nog des te meer nu haar advocaat reeds ten overstaan van het CGVS aangaf de volgende dag zulk attest te verwachten (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.17). Bij het invullen van de vragenlijst en het afnemen van haar verklaringen bij de DVZ maakte verzoekster er verder geen melding van dat een eventueel trauma haar ertoe zou kunnen verhinderen om volwaardige verklaringen af te leggen. Zij maakte er slechts vaagweg melding van *“ook psychische problemen”* te hebben (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.32). Verzoekster formuleerde echter geen bezwaar tegen het plaatsvinden van het gehoor bij de DVZ en ondertekende haar verklaringen en de vragenlijst uitdrukkelijk voor akkoord nadat deze aan haar werden voorgelezen. Verzoekster werd bij het CGVS bovendien bijgestaan door haar advocaat. Geen van beide formuleerde enig bezwaar tegen het

plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud. Evenmin gaf één van hen aan dat verzoekster niet bij machte was om dit persoonlijk onderhoud te volbrengen of dat van haar in dit kader geen volwaardige verklaringen mochten worden verwacht. Verzoeksters advocaat maakte aan het einde van het persoonlijk onderhoud weliswaar melding van het beweerde trauma in hoofde van verzoekster, doch hij liet na hierover enige verdere duiding te geven. Bovendien gaf hij aan dat er door hem en in samenspraak met de therapeute van verzoekster werd beslist dat verzoekster aan het persoonlijk onderhoud deelnam (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.17). Uit de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster blijkt daarenboven dat dit persoonlijk onderhoud op normale wijze is geschied en kunnen, dit in tegendeel met wat verzoekster heden voorhoudt, geen aan een eventueel trauma gerelateerde problemen worden afgeleid. Dit geldt nog des te meer nu uit de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud duidelijk blijkt dat zowel de ondervrager als de tolk op diligente wijze waakten over de communicatie en ervoor zorgden dat verzoekster zich verstaanbaar kon maken (*ibid.*, p.2-3, 6). Dient in dit kader bovendien te worden gewezen op de inhoud van artikel 57/5^{quater}, § 3 van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig het eerste lid van deze bepaling, kan de verzoeker om internationale bescherming of zijn advocaat opmerkingen over de kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud bezorgen aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Overeenkomstig het tweede lid van deze bepaling worden deze opmerkingen schriftelijk en in de proceduretaal aan de commissaris-generaal meegedeeld. Overeenkomstig het vijfde lid van deze bepaling, wordt de verzoeker om internationale bescherming geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud wanneer op de werkdag voor het nemen van de beslissing in verband met het verzoek om internationale bescherming geen enkele opmerking de commissaris-generaal heeft bereikt. Gezien verzoekster omtrent de notities van haar persoonlijk onderhoud bij het CGVS nadat zij hiervan een kopie opvroeg en bekwam (administratief dossier, stukken 7 en 8) geen enkele opmerking overmaakte aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wordt zij geacht in te stemmen met de inhoud en kan zij heden niet voorhouden dat haar vermeende trauma op deze inhoud van invloed zou zijn geweest. Het voorgaande klemmt nog des te meer nu verzoekster bovendien nalaat om inzake het voorgaande zelf ook maar enige verdere duiding te verschaffen. Zij toont geenszins concreet aan dat, waar of op welke wijze het beweerde trauma haar verklaringen zou hebben beïnvloed. Evenmin toont zij *in concreto* aan dat, waar of hoe dit van invloed zou zijn geweest op de inhoud van de bestreden beslissing en motivering.

Waar verzoekster ter terechtzitting een niet geïnventariseerde bundel “*medische stukken*” neerlegt zonder ook maar de minste duiding welk stuk over welke aandoening of aandoeningen handelt en zonder aan te duiden wat zij met de neerlegging van deze stukken concreet wenst aan te tonen, kan de Raad enkel vaststellen dat er in deze medische stukken gewag wordt gemaakt van een pijnlijke enkel van de rechtersvoet, van pijn aan de thorax, van een niercyste, van een lipoom op de linkerschouder, van hoge bloeddruk, van een onderzoek naar de mogelijkheid tot de verbetering van de spraak en van depressie, doch nergens wordt in deze documenten gesteld dat verzoekster zou verhinderd zijn volwaardige, coherente en consistente verklaringen af te leggen. Deze documenten doen dan ook niet de minste afbreuk aan het hoger gestelde.

3.6. Verzoekster stelt dat zij haar land en regio van herkomst heeft verlaten nadat zij door haar broers werd verplicht om de hijab te dragen en omdat zij vreesde door hen en tegen haar zin te worden uitgehuwelijkt. Doordat zij dit lot zou zijn ontvlucht, zou zij tevens voor eerwraak vrezen.

Van een verzoeker om internationale bescherming mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij is overeenkomstig artikel 51, eerste lid van de Vreemdelingenwet vanaf het doen van zijn verzoek om internationale bescherming verplicht om mee te werken met de bevoegde overheden om zijn identiteit en andere elementen ter staving van zijn verzoek vast te stellen. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet daarbij zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen, wetgeving en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale

bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster stelt dat zij sedert begin jaren negentig en tot in 2016 in Ingoesjetië zou hebben verbleven. Zij maakt dit verblijf echter niet aannemelijk. In dit kader wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Het CGVS merkt nog op dat u uw herkomst uit Ingoesjetië evenmin weet te staven. Uw binnenlands paspoort, hét identiteitsdocument bij uitstek in de Russische Federatie, draagt geen enkel spoor van uw verblijf in Ingoesjetië tussen 1991 en 2016. Integendeel, uw binnenlands paspoort toont enkel een woonregistratie in de regio Vladikavkaz, Noord-Ossetië. U legt bovendien geen enkel ander document voor ter staving van de 25 onafgebroken jaren dat u in Ingoesjetië gewoond zou hebben. Hiernaar gevraagd komt u niet verder dan stellen : “Neen. We hebben er de hele tijd gewoond als vluchtelingen. We hadden er geen documenten, niets” (CG p. 8), een verklaring die gezien het bijzondere belang van een woonregistratie in de Noordelijke Kaukasus niet afdoende is.”

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Bijgevolg blijven zij onverminderd gelden.

Verzoekster stelt bovendien in Ingoesjetië te hebben gewoond bij en afkomstig te zijn uit een streng religieuze familie waarin zij als vrouw, zeker de laatste jaren voor haar vertrek, niet de minste vrijheid genoot. Tevens laat zij uitschijnen dat zij haar hele leven binnen zat en nooit kon werken of reizen. De geloofwaardigheid van deze beweringen wordt echter op fundamentele wijze ondermijnd doordat verzoekster tegenstrijdige en manifest leugenachtige verklaringen aflegde over haar beroepsactiviteiten sedert haar verhuis naar Ingoesjetië in 1992. Te dezen, wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Voorts moet worden opgemerkt dat uw verklaringen over uw beroepsactiviteiten sinds uw verhuis naar Ingoesjetië in 1992 tegenstrijdig zijn. Zo gaf u ten overstaan van de DVZ nog te kennen dat u in Ingoesjetië in een kleuterschool werkte (DVZ verklaring rubriek 12), terwijl u ten overstaan van het CGVS verklaarde dat u enkel in 1985 en 1986 heeft gewerkt in Ossetië. U geeft voorts stellig aan nadien niet meer gewerkt te hebben, dat u eens in Ingoesjetië enkel voor de kinderen van uw zus zorgde wanneer zij ging werken en u niet werkte (CG p.15-16), dit geheel in strijd met uw expliciete verklaring ten overstaan van de DVZ dat u in Ingoesjetië in een kleuterschool werkte.”

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Met de louter hypothetische bewering dat de tolk bij de DVZ haar “niet zeker” goed zou hebben verstaan, kan verzoekster bezwaarlijk aantonen dat zich bij de DVZ inzake het voorgaande vertaalproblemen zouden hebben voorgedaan. Dit geldt nog des te meer nu haar aldaar afgelegde verklaringen duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar zijn. Daarenboven ondertekende verzoekster deze verklaringen weldegelijk voor akkoord nadat deze aan haar werden voorgelezen in het Russisch. Hiermee gaf zij aan dat haar bij de DVZ afgelegde verklaringen juist en oprecht zijn en overeenstemmen met de werkelijkheid.

De geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen omtrent haar (gebrek aan) beroepsactiviteiten, wordt nog verder ondermijnd door de informatie betreffende haar visumaanvraag, zoals opgenomen in het administratief dossier. Uit deze informatie blijkt namelijk dat verzoekster in 2016 en ten tijde van voormelde visumaanvraag weldegelijk beroepsactiviteiten uitoefende. Meer bepaald was verzoekster op dat moment tewerkgesteld als techniekster voor de werkgever OOO USPEKH PLUS.

Dat verzoekster afkomstig zou zijn uit een strikt religieuze familie en geen vrijheid genoot, kan op basis van haar beroepsactiviteiten bezwaarlijk ernstig worden genomen.

Verzoekster legde eveneens kennelijk leugenachtige verklaringen af over haar paspoort(en). In dit kader wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“Bovendien legt u nog meer ongeloofwaardige verklaringen af over uw economische zelfstandigheid, meer bepaald wanneer u gevraagd werd naar het bezitten van reispaspoorten. Gevraagd naar een internationaal paspoort verklaarde u aanvankelijk slechts : “voor de reis naar hier werd er wel een voor

mij geregeld" (CG p.2), om vervolgens te moeten toegeven dat u voordien nog een reispaspoort had gehad, meer bepaald zou uw zus K. (...) eind jaren '90 een reispas hebben geregeld voor u zodat jullie samen handel konden drijven, maar zou u dit paspoort uiteindelijk nooit gebruikt hebben om te reizen (CG p.2-3). Uw verklaringen over uw paspoorten zijn echter geheel in strijd met de gegevens in uw binnenlandse paspoort. Immers, aan de hand van de stempels in uw binnenlands paspoort kan worden vastgesteld dat u niet enkel recent een reispas heeft verkregen, maar dat u ook de vijf jaren voorafgaand aan uw meest recente reispaas over een internationaal paspoort beschikte: er werd u immers in 2009 nog een reispaas uitgereikt (zie binnenlands paspoort, p.19), waarover u in uw verklaringen met geen woord rept. Integendeel, u ontkende formeel dat u na de jaren '90 nog een ander reispaaspoort zou gehad hebben (CG p.3). Uw bewering lang geleden ooit een reispaas had bekomen om handel te drijven 'maar deze nooit gebruikt zou hebben', is dan ook niet aannemelijk gezien uw bedrieglijke verklaringen over het tijdstip waarop u dit document zou verkregen hebben en uw onvermogen deze bewering te staven. Immers, u legt van uw vervallen paspoort(en) origineel noch kopie voor, uw recentste paspoort waarmee u naar België reisde legt u overigens evenmin voor.

Het staat hoe dan ook vast dat u van minstens 2009 tot en met uw vertrek in 2016 onafgebroken in het bezit was van een reispaaspoort. Gezien het geheel van uw verklaringen rijzen er ernstige vermoedens dat u deze gebruikte om internationale handel te drijven, wat een grote mate van persoonlijke vrijheid en economische onafhankelijkheid impliceert die in strijd is met het profiel dat u zichzelf toedicht. U slaagt er niet in aannemelijke verklaringen af te leggen over uw persoonlijke activiteiten (of het gebrek daaraan) de laatste jaren voor uw vertrek.

Dat u zelf al aangeeft dat het de bedoeling was handel te drijven samen met uw zus (zelfs indien dit niet in de praktijk zou zijn gezet) (CG p. 2-3) wijst de loutere mogelijkheid die u hiertoe had, en de concrete stappen die reeds in die zin werden ondernomen (met name het aanvragen en het afhalen van een reispaaspoort) op zich al op de vrijheid, zelfstandigheid en zin voor initiatief van uzelf en uw zus, die niet strookt met uw bewering dat u altijd maar "binnenshuis zat" (CG p.10) en "nooit kon of mocht gaan werken" en aldus uw broers "tot last" was (CG p.15-16), laat staan van het "streng" profiel van (de mannelijke leden van) uw familie (CG p.9). Het feit dat uw broers kennelijk geen probleem maakten van de plannen van uzelf en uw zus om samen internationale handel te drijven en hiervoor naar het buitenland te reizen, dit bovendien ondanks uw beperkte hoofddoek (CG p.9) en uw ongehuwde status (CG p.5), wijst dan ook eerder op het liberale karakter van uw familie en op een zekere mate van vrijheid en mobiliteit die u genoot. U legde ter staving van uw verzoek uw rijbewijs voor, u uitgereikt in maart 2010. Dat u de moeite nam om een rijbewijs te bekomen wijst eens te meer op een grote mate van zelfstandigheid en mobiliteit, die niet in lijn is met uw bewering dat u steeds maar thuis zat en niet werkte. U kan dan ook niet aannemelijk maken dat u laatste jaren voor uw vertrek uit uw land van herkomst werkelijk aan huis gebonden was en reisde noch werkte."

Verzoekster slaagt er niet in om deze motieven te ontkrachten. Dat zij zou zijn vergeten dat zij in 2009 een paspoort bekwam, kan bezwaarlijk ernstig worden genomen. Dat zij het nodig achtte om haar paspoort te verzwijgen en de voormelde stukken niet voorlegt, vormt een ernstige negatieve indicatie voor haar algehele geloofwaardigheid en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van het beweerde profiel als economisch volledig afhankelijke vrouw die aan haar huis gebonden was en die van haar familie, zeker de laatste jaren, geen vrijheid kreeg.

Voor het overige beperkt verzoekster zich ertoe de voormelde motieven te ontkennen en te benadrukken dat haar broers slechts de laatste jaren voor haar vertrek radicaliseerden. Hiermee doet verzoekster aan de voormelde motieven geenszins afbreuk. Verzoekster verliest namelijk uit het oog dat zij, ook los van de invloed van haar broers, zichzelf een profiel trachtte aan te meten van een hulpeloze vrouw die economisch niet zelfredzaam was, gedurende haar hele leven altijd binnen zat en nooit kon reizen of werken (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.10). De voormelde vaststellingen inzake de documenten waarover zij beschikte spreken dergelijk profiel duidelijk tegen.

Dat verzoekster de voorbije decennia kennelijk een veel grotere mate van vrijheid en zelfstandigheid kende dan zij trachtte te doen uitschijnen bij het CGVS maakt dat evenmin geloof kan worden gehecht aan de strikt religieuze regels die zij kort voor haar vertrek opgelegd zou hebben gekregen. Dat haar broers een dermate ingrijpende radicalisering zouden hebben doorgemaakt, is gelet op haar eerdere, grote mate van vrijheid en zoals overigens ook hierboven reeds bleek uit de vaststellingen inzake haar beroepsactiviteiten, immers niet aannemelijk. Dit vindt bevestiging in het gegeven dat verzoekster het zelf kennelijk nodig achtte om ten onrechte voor te houden dat zij reeds voor deze radicalisering geen mate van vrijheid of zelfstandigheid kende.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

"Ook het feit dat uw oudste zus, al jarenlang weduwe, zelfstandig en alleen woont zonder inwonende mannelijke voogd, getuigt van een liberale ingesteldheid van uw familie. Uit uw verklaringen blijkt dat zij na de dood van haar man aanvankelijk bij jullie kwam inwonen, waarbij u voor haar kinderen zorgde

terwijl zij uit werken ging (CG p.16). Toen ze een voldoende stabiel inkomen had ging zij vervolgens opnieuw alleen wonen en trok ze uit het ouderlijke huis (CG p.16, 13, 4-5). Zij woont actueel nog steeds in haar eigen appartement, zonder enige inwonende mannelijke voogd (CG p.4-5, 13). Dergelijke gang van zaken, waarbij uw zus uit werken mocht gaan en vervolgens opnieuw alleen kon en mocht gaan wonen, getuigt wederom van de grote vrijheid die zij als vrouw in uw familie kende. Uw uitleg hiervoor, 'dat zij met kleine kinderen achterbleef en men haar dan met rust laat' (CG p.13), waarbij u verwijst op het feit dat zij het hoederecht over haar minderjarige kinderen behield en alleen woonde (CG p.13, 16) getuigt de facto eerder op de liberale omgang van uw familie met vrouwen, gezien volgens de strikte interpretatie van het gewoonterecht in de Noordelijke Kaukasus (de zogenaamde Adat) kinderen bij echtscheiding of overlijden van de vader in regel door en bij de familie van de vader moeten worden opgevoed, al dan niet in aanwezigheid van hun moeder (zie COI toegevoegd aan het administratieve dossier). Dat uw zus alleen kon gaan wonen en bovendien het hoederecht over haar kinderen kon behouden, is dan ook een afwijking van de strikte interpretatie van de heersende culturele traditie in de Noordelijke Kaukasus in het algemeen en Ingoesjetië in het bijzonder. Dat uw vader en broers hier kennelijk geen ernstige problemen mee hadden, wijst dan ook wederom eerder op de liberale houding van uw mannelijke familieleden."

Verzoekster slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Zij vestigt weliswaar uitgebreid de nadruk op het tijdstip waarop haar zus het hoederecht over haar kinderen bekwam en alleen ging wonen, doch hiermee verklaart zij geenszins waarom haar zagezegd strikt religieuze mannelijke familieleden het ook kort voor haar vertrek en tot in 2016, hoewel zij op dat moment reeds geradicaliseerd waren, blijkbaar tolereerden dat haar zus, dit in weerwil van de heersende strikte interpretatie van de heersende culturele traditie, alleen bleef wonen. Indien verzoeksters mannelijke familieleden in 2015 en 2016 werkelijk dermate geradicaliseerd waren dat verzoekster geen vrijheid meer genoot en gedwongen werd te huwen, kan worden aangenomen dat dit ook voor haar zus problemen zou hebben opgeleverd. Dat haar zus desalniettemin ongestoord alleen mocht blijven wonen in haar eigen appartement, doet aldus andermaal afbreuk aan de geloofwaardigheid van de bewering dat verzoekster zou stammen uit een strikt religieus gezin.

Verzoekster laat de bestreden beslissing verder geheel ongemoeid waar gemotiveerd wordt:

"Er moet opgemerkt worden dat de aard van uw relaas op zich reeds weinig plausibel overkomt. Dat u pas vanaf eind 2015 ernstige problemen kende met één van uw broers, en uw broers u in 2016 plots alsnog wilden uithuwelijken (CG p.10), toen u al 53 jaar oud was, is op zich reeds weinig aannemelijk. Uw uitleg voor deze late ommezwaaai in de eisen en houding van uw broers kan niet overtuigen. Gevraagd welke baat uw broers zouden hebben om u op uw gevorderde leeftijd alsnog uit te huwen, geeft u aan dat het een soort schande was dat ze nog een oude maagd thuis hadden, en dat u hen ten laste was omdat u niet werkte, iets waarover jullie vaak ruzie zouden gehad hebben, zij zouden u verweten hebben dat u niet werkt (CG p.16). Dat uw broers u zouden verwijten dat u niet werkt lijkt echter in tegenstrijd met uw verzuchting dat u niet mócht gaan werken, bovendien werd reeds vastgesteld dat uw verklaringen over uw (gebrek aan) professionele activiteiten ongeloofwaardig zijn (zie supra). Uw uitleg dat men u wilde uithuwelijken 'omdat u uw broers ten laste was', kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd. Dat u in 2016 op 53 jarige leeftijd al meer dan 30 jaar de gemiddelde huwelijksleeftijd voorbij was (de gemiddelde huwelijksleeftijd voor vrouwen bedraagt 19-20 jaar in de Noordelijke Kaukasus, zie EASO COI Women, Marriage, Divorce and Child Custody, p.24, toegevoegd aan het administratieve dossier) relateert ook uw bewering dat uw broers u plots alsnog wilden verplichten tot een huwelijk. Bovendien zou in januari of februari 2016 reeds beslist zijn om u uit te huwen, maar was u tot aan uw vertrek in augustus 2016, om en bij de 8 maanden na het besluit u uit te huwen, nog steeds niét getrouwd. Uw uitleg, dat uw zus in de lente ziek werd en einde lente, begin zomer in het ziekenhuis belandde (CG p.14), kan onvoldoende verklaren waarom u niet werd uitgetrouwde voordat zij ziek werd of nadat ze overleed. Immers, uw zus zou in juni overleden zijn, u zou het land pas midden augustus verlaten hebben, ook in deze periode werd u kennelijk niet uitgetrouwde. Dat men u op uw 53ste of 54ste nog ten allen prijze zou willen verplichten tot een huwelijk is op zich dan ook weinig aannemelijk."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoekster deze niet dienstig aanvecht, onverminderd overeind.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

"Voorts zijn ook uw verklaringen over de start van uw problemen en de organisatie van uw vertrek tegenstrijdig met de gegevens in uw binnenlands paspoort. Zo blijkt uit de stempels in uw binnenlands paspoort en uit uw visumaanvraag (zie administratief dossier) dat uw meest recente reispaspoort u al in 2014 werd uitgereikt, en niét pas in 2016. Nochtans verklaarde u meermaals dat uw zus een reispas had bekomen in uw naam nadat uw problemen met uw broers, die begonnen waren eind 2015, vanaf

2016 ernstige vormen zouden hebben aangenomen (CG p.8-10). Er moet benadrukt worden dat u zelf herhaaldelijk een oorzakelijk verband legde tussen de problemen met uw broers, die u steevast in eind 2015-2016 situeert (DVZ vragenlijst 3.5, CG p.4, 8, 9,10), en het bekomen van een reispas op uw naam door uw zus (CG p.2, 3, 4, 14-15). De grote discrepantie tussen het moment waarop u werkelijk uw meest recente reispas verkreeg, namelijk op 16/05/2014, en de start van uw vermeende problemen vanaf eind 2015, is dan ook nefast voor de geloofwaardigheid van deze vermeende problemen.” Ook deze motieven laat verzoekster volledig onverlet. Derhalve worden zij door de Raad overgenomen.

Voorts wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“Tot slot blijkt dat u ook tegenstrijdige verklaringen aflegt met betrekking tot de concrete problemen die tot uw vertrek uit uw land van herkomst zouden hebben geleid. Immers, ten overstaan van de DVZ stelde u nog nadrukkelijk dat u door uw broers werd opgesloten en het huis niet mocht verlaten (DVZ vragenlijst 3.5), een versie die in strijd is met het geheel van uw verklaringen ten overstaan van het CGVS en de informatie uit het administratief dossier, waaruit blijkt dat u niét opgesloten zat maar wel uw huis nog verliet om uw zieke zus te bezoeken in het ziekenhuis (CG p.15), waar u ‘bijna bleef slapen’. Uw bewering dat u ‘niet buiten kwam, omdat u geen hijab wilde dragen’ (CG p.15), kan bijgevolg evenmin geloofwaardig geacht worden.”

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Met de louter hypothetische bewering dat de tolk bij de DVZ haar “niet zeker” goed zou hebben verstaan, kan zij ook in deze immers bezwaarlijk aantonen dat zich bij de DVZ vertaalproblemen zouden hebben voorgedaan. Dit geldt nog des te meer nu haar voormelde, aldaar afgelegde verklaringen andermaal duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar zijn. Daarenboven ondertekende verzoekster deze verklaringen uitdrukkelijk voor akkoord nadat deze aan haar werden voorgelezen in het Russisch. Hiermee gaf zij aan dat haar bij de DVZ afgelegde verklaringen juist en oprecht zijn en overeenstemmen met de werkelijkheid.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Bovendien blijkt dat u gereisd heeft met een Ests visum, waarvoor u vingerafdrukken moest geven (CG p.4, info administratief dossier, DVZ verklaring rubriek 24), iets wat u ten overstaan van de DVZ nog ontkende (DVZ verklaring rubriek 22, 24) en zelfs ten overstaan van het CGVS nog trachtte te ontkennen (CG p.3). Naar eigen zeggen zou u hiervoor naar Nalchik zijn gereisd (CG p.4). Hier kan echter geen geloof aan worden gehecht: uit de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt duidelijk dat de aanvraag van een Schengenvisum bij de Estse autoriteiten in persoon dient te worden ingediend, waarbij 10 vingerafdrukken moeten worden gegeven. Het indienen van dergelijke visumaanvraag kan enkel gebeuren op de Estse consulaire posten, gevestigd in Moskou, Sint-Petersburg of Pskov, of de Litouwse vertegenwoordiging van Estland in Kaliningrad. Hieruit moet worden afgeleid dat u niet slechts naar Nalchik zou zijn gereisd, maar wel een meerdaagse reis moet hebben ondernomen tot ver buiten de Ingoesjeetse republiek voor het indienen van uw visumaanvraag en bijhorende vingerafdrukken. Dat u hierover bedrieglijke verklaringen aflegt is wederom tekenend. Immers, dat u uw legaal vertrek uit uw land van herkomst zou hebben geregeld in het grootste geheim (CG p.15), zonder dat de broer(s) bij wie u inwoonde die zouden gemerkt hebben en bovendien op een moment dat u thuis “opgesloten” zat (DVZ vragenlijst 3.5, CG p.15), is dan ook volstrekt ongeloofwaardig.”

Verzoekster slaagt er niet in deze motieven te ontkrachten. Waar zij tracht aan te tonen dat in Nalchik weldegelijk een visumaanvraag mogelijk is, dient immers te worden vastgesteld dat zij schromelijk voorbijgaat aan de informatie inzake haar visumaanvraag, opgenomen in het administratief dossier. Uit deze informatie blijkt duidelijk dat zij haar visumaanvraag niet indiende in Nalchik doch wel op de Estse ambassade in Moskou. Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat het gegeven dat verzoekster in staat was om in persoon een visumaanvraag te gaan indienen, zij het in Nalchik dan wel Moskou, op zich reeds onverenigbaar is met de beweerde strikte controle vanwege haar broers. Dit vindt bevestiging in het gegeven dat verzoekster het klaarblijkelijk nodig achtte om zowel bij de DVZ als ten overstaan van het CGVS te ontkennen dat zij zich in persoon diende aan te melden om vingerafdrukken te laten nemen. Dat verzoekster dit meermaals trachtte te ontkennen, doet aldus andermaal afbreuk aan haar algehele geloofwaardigheid.

Verder wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“Er dient te worden opgemerkt dat u meermaals aangaf uw land te hebben verlaten rond 14/08/2016 (DVZ verklaring rubriek 10, 37, CG p.5), waarna u met uw reispaspoort naar België reisde en hier op 22/08/2016 een verzoek tot internationale bescherming indiende. Echter, deze verklaringen stroken niet met de informatie waarover het CGVS beschikt in verband met uw Ests visum. Zo blijkt uit deze documenten dat u een visum heeft verkregen met een geldigheid van 19/07/2016 tot 13/08/2016. Het is

dan ook niet aannemelijk dat u pas uw land van herkomst zou verlaten hebben nà het vervallen van uw Ests visum."

Verzoekster slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze vaststelling. Het is namelijk niet ernstig dat zij, na te zijn geconfronteerd met de ongerijmdheid tussen haar eerdere verklaringen en de voorliggende informatie, deze verklaringen eenvoudigweg tracht af te doen als vergissing. Haar eerdere verklaringen waren duidelijk en gedetailleerd.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

"U schept ook geen duidelijkheid over de plaats en omstandigheden waarin u geleefd heeft tussen de betekening van de bijlage 26quater (weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten) op 13.12.2016 en uw nieuwe aanbieding bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 25/06/2018. U verklaarde gedurende deze 18 maanden te hebben verbleven op verschillende adressen die geregeld werden door een Ingoesjetische familie die u toevallig, via via, leerde kennen (CG p.5-6). U zou deze familie niet gekend hebben voordat u bij hen onderdak vond en jullie zouden ook geen gemeenschappelijke kennissen hebben gehad (CG p.6). Het is op zich al hoogst opmerkelijk dat een gezin zich zonder noemenswaardige tegenprestatie bereid verklaard om een totaal onbekende gedurende maar liefst 18 maanden te onderhouden en onderdak te verlenen. Uw verklaringen over uw relatie tot deze familie zijn ook weinig aannemelijk: ondanks het feit dat u anderhalf jaar van deze familie afhankelijk zou zijn geweest weet u niet van waar in Ingoesjetië zij afkomstig waren, en heeft u daar nooit naar gevraagd. Dergelijke desinteresse voor de achtergrond van uw broodheer is hoogst opmerkelijk. Het risico bestond immers dat uw gastgezin uw verblijf zou verraden aan uw familie in Ingoesjetië, een vrees die u beaamt (CG p.6). Dat u in deze context geen enkele navraag deed over de herkomst van de Ingoesjetische familie die u opving, is weinig aannemelijk, te meer gezien u zelf nog opwierp zich niet binnen de Russische Federatie te kunnen hervestigen 'omdat er veel Ingoesjen zijn in Rusland en geeneen die zal onderdak bieden met de kennis van onze tradities en gewoontes" (CG p.14). Er rijst dan ook het vermoeden dat u informatie over uw werkelijke levensomstandigheden na de betekening van de Dublinbeslissing (26quater) achterhoudt, zoals het mogelijke bestaan van een sterk sociaal – familiaal – netwerk in België, een tijdelijk vertrek uit België of zelfs een mogelijke terugkeer naar uw land van herkomst.

Ter staving van uw verblijf in België na het ontvangen van de Dublinbeslissing (26quater) legt u enkele foto's voor van uzelf in België, klaarblijkelijk bewust geënceneerd ten behoeve van uw verzoek tot internationale bescherming. Aangezien weliswaar de locatie van sommige foto's duidelijk is, is het tijdstip waarop deze foto's genomen zijn dat allerm minst, waardoor zij hoegenaamd geen enkele bewijswaarde hebben ter staving van uw verblijf in België in een bepaalde periode, laat staan dat hieruit de precieze omstandigheden van uw verblijf hier kunnen blijken. U legde ook enkele kassatickets voor van diverse kleine aankopen in diverse winkels, waaruit echter op geen enkele wijze kan blijken dat u daadwerkelijk deze aankopen zou verricht hebben, ook deze elementen hebben bijgevolg geen enkele bewijskracht. De doktersbriefjes die u voorlegt en de persoonlijke aanbieding op het Centrum voor Volwassenonderwijs kunnen staven dat u zich op de vermelde data in België bevond, anderzijds bieden deze stukken wederom geen enkele informatie over de omstandigheden waarin u in België verbleef, noch over de duurzaamheid van uw verblijf. Een uittreksel "Historiek procedure" van het Opvangcentrum van Mechelen, dateert van voor de betekening van de 26 quater, en ook een brief van uw advocaat, gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken levert geen bijkomende relevante informatie."

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Eerder gaf zij namelijk duidelijk aan dat zij bang was dat haar familie te weten zou komen waar zij was (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.6). Dat haar familie haar toch niets zou kunnen maken, kan, te meer daar in het licht van de aangevoerde vrees minstens het risico bestond dat één van haar broers haar zou achterna reizen om zich te wreken, dan ook niet overtuigen. Gelet op het voorgaande, mocht weldegelijk worden verwacht dat verzoekster zich zou hebben geïnformeerd omtrent de herkomst van de familie die haar opving.

Met haar loutere verwijzing naar de voorgelegde stukken, doet verzoekster verder op generlei wijze afbreuk aan de voormelde, inzake deze stukken gedane vaststellingen.

Door de boude en ongefundeerde bewering dat verzoekster gedurende de voorgaande periode het kantoor van haar advocaat zou hebben gefrequentieerd, worden de voormelde vaststellingen evenmin ontkracht. Deze bewering wordt, hoewel dit kon worden verwacht, namelijk op generlei wijze gestaafd of onderbouwd. Bovendien kan, zo deze bewering zou berusten op de waarheid, niet worden ingezien waarom verzoekster niet (veel) eerder stappen zou hebben ondernomen teneinde haar verblijf te legaliseren of bescherming te bekomen.

Dat de DVZ het dossier overmaakte aan het CGVS, staat er tot slot geenszins aan in de weg dat nadien, na onderzoek ten gronde en op basis van de stukken van het dossier en verzoeksters

verklaringen, wordt besloten dat haar (onafgebroken) verblijf en haar omstandigheden in België ongeloofwaardig zijn.

Voor het overige laat verzoekster de voormelde motieven onverlet. Bijgevolg blijven deze onverminderd gelden.

Gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing terecht geconcludeerd:

“Door geen aannemelijke verklaringen af te leggen over de plaats en omstandigheden van uw recente verblijfplaatsen (uw verblijf in Ingoesjetïë, uw aanwezigheid in Moskou voor het indienen van uw visumaanvraag en leveren van vingerafdrukken, uw levensomstandigheden na de betekening van de 26quater) maakt u niet aannemelijk op vlucht te zijn voor uw familie. Er rijzen immers ernstige vermoedens dat u over een welwillend familiaal / sociaal netwerk beschikt binnen en buiten uw land van herkomst.

Gezien bovenstaande blijkt dat u bedrieglijke verklaringen aflegt over uw persoonlijk profiel en recente (beroeps-) activiteiten, u geen aannemelijke verklaringen weet af te leggen over de attitude van uw familie en u geen coherente, geloofwaardige verklaringen aflegt over de beperkingen die u door hen zouden zijn opgelegd noch over de concrete feiten die u zouden hebben aangezet om uw land van herkomst te verlaten. Op basis van uw verklaringen kan niet worden geconcludeerd dat u bij terugkeer naar de Russische Federatie sprake zal zijn van de schending van een fundamenteel recht, een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in uw hoofde. Bijgevolg volstaan deze motieven niet voor de toekenning van internationale bescherming.

Het CGVS kan aannemen dat u zowel in uw land van herkomst als daarbuiten moeilijkheden kent of gekend heeft omwille van uw handicap (spraakmoeilijkheden) en dat uw potentieel miskend werd door vooroordelen omtrent uw beperking. Echter, u legt geen geloofwaardige verklaringen af over hoe uw leven er de laatste jaren voor uw vertrek uitzag. U haalt geen geloofwaardige, concrete feiten aan die zouden geleid hebben tot uw vertrek uit uw land van herkomst en u schept geen duidelijkheid over uw regio van gewoonlijk verblijf binnen de Russische Federatie.”

De documenten die verzoekster benevens de reeds hoger besproken stukken neerlegde, zoals opgenomen in de map ‘documenten’ in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoekster overigens niet worden weerlegd of betwist tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Verzoekster heeft aldus op ernstige wijze verzaakt aan de op haar rustende medewerkingsplicht, zoals hoger omschreven. Verzoekster weigert gelet op de voormelde vaststellingen moedwillig klaarheid te scheppen over en maakt het onmogelijk een duidelijk zicht te krijgen op haar werkelijke profiel, achtergrond, activiteiten, herkomst, verblijfplaats(en), netwerk, (familiale) situatie en problemen.

Bijgevolg maakt verzoekster het door haar eigen toedoen onmogelijk om haar werkelijke nood aan bescherming in te schatten, is haar verwijzing naar (informatie over) de situatie in haar zelfverklaarde land en regio van herkomst verder niet dienstig en kan zij hiermee geenszins volstaan om in haren hoofde het bestaan van een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Verzoekster dient het bestaan van zulke nood *in concreto* aan te tonen en kan daarbij niet volstaan met een loutere verwijzing naar de situatie in een bepaald land of een bepaalde regio. Zij dient tevens een verband aan te tonen tussen deze situatie en haar persoon en blijft hier, gelet op het voorgaande, schromelijk in gebreke.

3.7. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.8. Verzoekster toont gelet op het voormelde evenmin aan dat in haren hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt te dezen nogmaals dat verzoekster moedwillig leugenachtige verklaringen aflegt over en weigert een zicht te bieden op haar werkelijke profiel, achtergrond, activiteiten, herkomst, verblijfplaats(en), netwerk, (familiale) situatie en problemen. Het is nochtans de taak van verzoekster om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

In dit kader benadrukt de Raad dat het hem niet toekomt om te speculeren over de werkelijke herkomst, verblijfplaats(en) en achtergrond van verzoekster voor haar komst naar België, over verzoeksters reële profiel, activiteiten, netwerk, problemen en (familiale) situatie en over de vraag of verzoekster, gelet op deze elementen, al dan niet afkomstig is uit of kan verblijven in een land of regio waar geen risico op ernstige schade aanwezig is. De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoekster zelf meent dat zulk risico in haren hoofde niet voorhanden is.

3.9. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend twintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT